

FOTO'S VAN HET WESTELIJK FRONT.

Links: Een Duitsche opslagplaats van pompen en looden pijpen, die voor de watervoorziening door de Verbondenen worden gebruikt aan het front in Rusland. Dergelijke opslagplaatsen treft men thans in België en Noord-Frankrijk veelvuldig aan, in verband met de onlangs door de Duitschers gehouden metaal-requisities. Rechts: Requisities van metaal in de buurt van Anizy.

waarin ze alles schreef, elken dag, hoe ze zich voelde, waarin ze precies haar stemmingen weergaf, en waarin ze uitklaagde, onbeschroomd, en volkomen eerlijk, haar intense verdriet, en haar bijna onduldbaar verlangen naar Dick. Toen haar Moeder weggegaan was, was ze er mee begonnen.... Ze liet zich lenig van den divan glijden. Wat had Dick vaak haar lenigheid en gratie bewonderd! . . .

Loesje speelde nog steeds met haar poppen, en even hurkte ze bij het blonde kindje neer. „Mammy moet nog even schrijven, en dan gaan Mammy en Loesje en al de poppekindertjes gezellig theedrinken hoor! En Loesje mag theeschenken uit haar eigen serviesje."

„Hè ja, Mammy," zei Loesje verrukt. „Je schrijft niet lang hè?"

„Nee kindje." — „Schrijf je aan Paps?" — „Ja lieveling."

Toen wendde ze zich gauw af, om de opkomende tranen te verbergen en ze haalde uit haar schrijfbureau het dagboek, waar ze boven geschreven had in haar flink, zelfbewust schrift: „Voor mijn man." —

II.

Eenige dagen daarna kwam ze voorbij Dicks kantoor, en ging, een ingeving van het oogenblik volgend, naar binnen. De oude procuratiehouder, die haar zelden op kantoor gezien had, was verwonderd de vrouw van zijn chef, die op het heele kantoor voor „ontzettend trotsch" doorging, zoo kalm te zien binnenkomen. En toen ze ging zitten in een van Dicks gemakkelijke clubstoelen, en van onder den grooten, zwarten hoed naar hem opkeek met haar mooie, blauwe oogen en vroeg: „En vertelt u mij nu eens mijnheer Mulder, hebt u het druk nu mijn man weg is?" —, toen ontging hem wel, hoe ze als een liefkoozing „mijn man" uitsprak, maar niet ontging hem de groote charme, die van haar geheele verfijnde, elegante persoonlijkheid uitging. En in zichzelf mompelde hij: „Met zoo'n vrouw zou ik nooit alleen naar Indië gegaan zijn, als ik mijnheer geweest was."

En toen ze rondkeek en overal de strenge degelijkheid zag die Dick zoo kenmerkte, toen was het alsof ze opeens in zijn sfeer overgeplaatst werd, en dieper schitterden haar oogen, toen ze plotseling zei: „Weet u wat, mijnheer Mulder, ik heb zooveel vrijen tijd, nu mijn dochtertje naar school is, ik kom 's middags eens een paar uurtjes helpen," en terwijl ze met haar parasol figuurtjes trok op den parketvloer, vervolgde ze: „Ik heb me altijd zeer voor den handel geïnteresseerd."

Toen ze weg was, haalde mijnheer Mulder zijn schouders op, en zei, alsof hij tegen de brieven sprak, die hij teekende: „Hm, de bevlieging van een charmante vrouw."

Maar het was geen bevlieging, want eerst kwam ze 's middags en later ook 's ochtends werken. Ze liet zich alles uitleggen en telkens weer bewonderde ze de zakenkennis van Dick, die ze overal ontmoette, en met bewondering las ze de duidelijke, heldere zakenbrieven, die geregeld uit Indië binnenkwamen. En het was, alsof ze nooit nader tot Dick gestaan had dan nu, het was alsof ze nooit beter zijn persoonlijkheid, zijn flinkheid, zijn ernst, ja zelfs zijn heerschzucht had gewaardeerd dan op zijn kantoor.

En heel spoedig had ze mijnheer Mulder geheel voor zich gewonnen.

En toen ze met haar liefste lachje zei: „We schrijven niets aan mijn man mijnheer Mulder," en even later vervolgde:

„Het moest een verrassing blijven hoor!" toen begreep hij weer niet, hoe over die vrouw zooveel gesproken en gefluisterd was.

En ze had zich vlug ingewerkt.

Ze had goed geleerd, had een helder verstand en een taai doorzettingsvermogen. Ze wist zoo gauw het voordeel in een zaak te zien, gaf soms zulke heldere, scherpziende wenken, dat mijnheer Mulder bewonderend uitriep:

„Mevrouw, ik wou dat mijnheer hier was en u hoorde."

En dan boog het charmante gezichtje zich dieper over de brieven, die behandeld werden, om den plotselingen blos van blijdschap te verbergen, die haar naar de wangen steeg, en haar heel jong en kinderlijk deed lijken.

* * *

Zoo gingen weer vier maanden voorbij, en Dick was nu acht maanden weg. Nog altijd schreef ze 's avonds in haar dagboek, nog altijd vertrouwde ze haar intiemste, innigste gedachten toe aan het boek, waar ze boven had geschreven: „Voor mijn Man." Nu ze geregeld werk had, en met plezier zich inleefde in de zaak, die van Dick was, voelde ze hoe krachtig ze werd, hoe alle ziekelijke ideeën verdwenen waren, hoe ze zoo gezond tegenover het leven stond, als ze er misschien nooit tegenover gestaan had. Haar jaloezie op Emma Faessen leek haar nu belachelijk. Ze wist nù, dat er nooit iets geweest was tusschen Emma en Dick, en zelfs, als er iets geweest zou zijn, dan kon ze het nu vergeven in haar groote levenskracht. En ze dacht er reeds over het dagboek weg te sturen, dat één groote bede was tot Dick, om terug te komen. Ze voelde zich zóó gelouterd door den smartelijken tijd, die voorbij was, toen Loesje ziek werd.

Loesje kwam moe en hangerig van een kindervisite thuis. Daar begon het mee. 's Nachts nog werd de koorts onrustbarend hoog, en den geheelen nacht waakte ze, en als het ijlende kinderstemmetje riep: „Paps, ik wil Paps hebben", dan wist ze, dat ze zich nooit genoeg kon verwijten, dat ze Dick had laten gaan. En toen de dokter, die ze 's nachts weer liet halen, kwam, en Loesje de heete koortshandjes naar hem uitstak en zei: „Ben jij daar Paps?" toen huiverde ze opeens van angst, dat Loesje Paps nooit terug zou zien. En veel dagen streed ze alleen om het behoud van Loesje. Ze wilde geen verpleegster, ze wilde geen vreemde om haar te helpen in den strijd Loesje te behouden voor Dick.

M. BROEKHUIZEN. †

P. J. MEERBURG. †

J. v. d. WAERDEN.

Te Amsterdam is overleden de heer M. BROEKHUIZEN, een zeer bekend ingezetene der hoofdstad, directeur van verschillende bierbrouwerijen, oprichter van „De Kroon", het „Rembrandt-Theater" en de „Nieuwe Karseboom". — Op 64-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage overleden de heer P. J. MEERBURG, in leven oud-directeur van het Post- en Telegraafkantoor te Scheveningen. — De heer J. v. d. WAERDEN, Hoofdingenieur bij de Staatsspoor in Nederl. Indië, is benoemd tot directeur van Bouw- en Woningtoezicht te Amsterdam.

25-JARIG BESTAAN „KLEIN COLLEGE" TE ROERMOND.

Het „Klein College" (een R. K. onderwijsinrichting) te Roermond, bestond Woensdag 13 October 25 jaar, welk feit met veel luister is gevierd. Onze foto geeft het onderwijzend personeel met in 't midden den directeur, den heer Cals, vereenigd voor het versierde schoolgebouw. (*Foto C. G. Weers*)

DUIN EN DAL

Menig Hagenaar meent 't Haagje door en door te kennen, als hij er eigenlijk nog niet veel meer dan een vreemdeling in is. Voor hoeveel Hagenaars toch zijn de omstreken van hun schoone stad vrijwel onbekend. Zoo hij eens een wandeling in de natuur wil maken, gaat hij naar: het „onvolprezen lustwarand", het Haagsche Bosch, of naar de lieve Scheveningsche Boschjes. — Nu, deze bosschen zijn mooi! Doch schooner is de wandeling naar de omgeving van de vlakte van Waalsdorp. Hier kan men wanen in Gelderland te zijn. Ware, echte natuur rondom ons, waarheen wij ook gaan! Op de duinen, die hier vrij steil en hoog zijn, waarheen men zijn blik ook wendt, prachtige vergezichten. Aan den voet der duinen schoon opgaand geboomte. Zelfs een mooi dennenbosch, waar het heerlijk rusten is. Beneden in 't dal, een allerliefst gelegen theetuin, zeer eigenaardig „Duin en Dal" geheeten. De hiernevens staande foto's trachten een beeld te geven van het schoone dat er te genieten valt. Trachten, merken wij op. Want de groote schoonheid der vergezichten is van zoo'n kleurrijke pracht dat elke weergave er van, verre beneden de werkelijkheid moet blijven.

